

tidigt skeer for de criminelle Sager overhovedet, og det uagtet der saavel ifølge Sagernes Natur som ifølge vore Lovgivningsregler er en saadan nær Forbindelse imellem criminelle og Politifager, at jeg ikke seer, hvorledes man kan gjenneføre Mundtlighed og Offentlighed i den ene Retning og undlade det i den anden. I Virkeligheden gaaer en Sag under Undersøgelsen fra en Politifag over til at blive en criminel, ligesom en Sag, der i sit Udspring tilsyneladende var en criminel Sag, ofte under Undersøgelsens Løb kommer til at fremstille sig som en Politifag. Hvorledes man nu kan have en forskjellig Rettsbehandling for disse Sager for deres Undersøgelse og Behandling, kan jeg ikke indsee. I ethvert Fald er det vist, at det Spørgsmaal maa paatrenges sig, om en saadan Adskillelse er mulig, om det er muligt at have Offentlighed og Mundtlighed for den mindre vigtige Art af Sager og at beholde Skriftlighed og Hemmelighed for den større og vigtigere. Det er saaledes endnu stedse et overordentlig vigtigt Lovforslag, der her foreligger Landstinget, og jeg troer, at netop denne Sag turde give et eclatant Beviis paa, at det er uheldigt, naar i det sidste Dieblif, da Sessionen stunder til sin Slutning, en vigtig Sag, der har krævet det andet Things Opmærksomhed i lang Tid, først naaer til os. Imidlertid giver baade hvad der nu er foregaaet her i Salen og det Votum, der med Hensyn til denne specielle Sag blev afgivet af Thinget igaar, mig en Garanti for, at Opmærksomheden nu tilstrækkelig er rettet herpaa, ligesom det giver mig Fortrøstning om, at man med Velvillie vil modtage nogle Bemærkninger fra min Side. Ere de ikke fuldstændige, har jeg ganske vist deels i Sagens egen Bestaaffenhed og deels i den korte Tid, der har været os levnet til at sætte os ind i denne Sag, tilstrækkelig Udskyldning. Jeg gjør derfor Regning paa det høie Things Overbærelse og Velvillie. Jeg skal, forinden jeg gaaer over til at fremsætte mine Bemærkninger mod de Dele af Lovforslaget, der nu foreligge, tillade mig at tilføje, at jeg saa godt

som muligt har søgt at benytte den Tid, der ligger imellem den foregaaende og denne Behandling, og at jeg navnlig har haft den Ere at conferere med Criminal- og Politirettens Justitiarius og enkelteaf Rettens Tilforordnede, og at jeg har haft den Glæde, at det viste sig, at de Tanker, som jeg antydede ved forrige Behandling, fuldstændigt have fundet deres Samklang. Jeg har fra Justitiarius modtaget eydeel skriftlige Bemærkninger, der i alt Væsentligt falde sammen med de Hovedtanker, som jeg forleden Aften tillod mig at rette imod Loven, — og jeg kunde gjerne tilføje, at jeg er bemyndiget til i hans og hele Rettens Navn at utale, at man ønsker, at denne Sag maa blive mobent overveiet, og at man ikke fra Rettens Side kan ønske at modtage Loven i den Skikkelse, hvori den for Dieblifket foreligger. Jeg skal nu gaae over til at gjøre mine enkelte Bemærkninger, men forinden skal jeg rette den Forespørgsel til Thingsets høitærede Formand, om Lovens Titel maatte være sat under Forhandling.

Formanden: Naar et Lovforslag foretages til anden Behandling, er det ligesaavel Titelen som de enkelte Paragrapher der foreligge til Behandling. Men foretages Sagen affnitvis, hører Titelen altid til det sidste Affnit.

Brock: Jeg skal da ikke nu berøre Lovens Titel. Havde den været under Forhandling, vilde jeg have gjort opmærksom paa, at den indeholder en saa urigtig Angivelse af Lovens Indhold, at en Vending allerede af den Grund vil være fornøden, det hedder nemlig i Titelen, at Loven gaaer ud paa: „nogle forandrede Bestemmelser for Behandlingen af offentlige Politifager i Kjøbenhavn“, medens Loven selv indeholde Regler ogsaa for private Politifager, deels en Organisation og vel at mærke en forandret Ordning af det Nuværende med Hensyn til de tvende Afdelinger af Retten, der for Tiden behandle private Politifager, deels Regler for private Politifagers Behandling. Herom altsaa siden.